

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orice corespondență pentru redacție sau administrație se va adresa:

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 "

Prețul anunțurilor, inserțiilor și reclamelor, după învoială.

PRECUPETUL LA ALEGERI

P. 151

Precupețul oltean Vasile Lascăr zis și Cacialma, a ieșit pe piața cu coșurile pline de: asanarea moravurilor, reorganizarea poliției, comisari licențiați, reforma electorală și alte zarzavaturi liberal-naționale.

Cînd a văzut însă că la alegeri guvernul mîntuiea tîntăleală, Vasile Lascăr zis și Cacialma 'și-a lăsat jos coșurile cu marfă cu tot, a luat cobilița 'n mîină și a început să tragă la mir cu ea alegătorilor.

PERICULOSUL MEŪ VOIAJ DE MARȚI

Gazetele de prin streinătate laudă grozav și-i numesc eroi pe cei cari se aventurează în deșerturile sălbătice ale Africei, înfruntând fiare, antropofagi, șerpi, cicloane, vulcani și alte comedii, în interesul științei.

Ei bine, toți aceștia sunt niște secături în comparație cu subsemnatul. Curagiul de care am dat dovezi eu, este mai mare ca al lor de o mie de ori — plus potul cum ar zice un pocherist.

Unde m'am dus eu, nu le-ar da mâna să se ducă dumnealor, mult cîntații martiri ai științei.

Eu m'am dus, Marți, să... votez !!

Mi-am făcut testamentul, de oare-ce vedeam că un devotat amic se uita cu ochi dulci la una pereche de ghetete galbene ce 'mi-am cumpărat de curînd, apoi am îmbrățișat prietenii și rudele, am scris cîte o scrisoare de condoleanțe iubiților mei creditori — pentru un caz de Doamne ferește — și m'am dus.

Cînd am ajuns la școala Clementei, m'am convins că amicii guvernului n'aveau nici o clemență pentru capetele alegătorilor opozanți. Probabil pentru ca să vadă, dacă au înăuntru ceva idei folositoare țarei, ei le spărgeau capetele, se uita înăuntru, și pe urmă continuau cu alții aceeași experiență. Ba de la unii, cari le erau mai simpatici, ca să nu-i uite, le lua în semn de suvenir și ceasoarnicile, tabacherile, bastoanele, etc.

Acești amici ai guvernului purtau niște nume foarte pitorești, precum: Ștefan Șapte-giște, Anton Cloanță, Calistrat Jidanu, Ghiță Cîrpă'n-nas, Țocu Grădinaru, Maica Domnului, Drum de fier, Nae Pezevenghiu, etc. Iar limbajul de care se serveau ei era de o puritate clasică și de o eleganță academică. Iată cîte-va mostre dintr'o conversație auzită la repezeală:

— Ce calci așa mă ciocoiule, par'c'ăi avea oase'n burtă?

— Te fac piftie guleratule, — albina care-a făcut mierea, care-a făcut ceara, care-a făcut lumînarea pă care ți-a ținut-o'n mîna naștu cînd te-a botezat!

— Oho, cînd ți-oi croi una

cu bastonașul ăsta cu noduri te'n-tilnești cu moștu pă lumea ailaltă!

...Am mai constatat apoi la școala Clementei, că de geaba s'au prăpădit atîtea milioane cu fortificațiile de la Chitila. Ar fi fost un mijloc mult mai simplu și mai puțin costisitor de a apăra Bucureștii: În timp de război să se facă alegeri în Capitală, și garantez că inamicul n'ar îndrăzni să intre în oraș, transformat într'un vast local de vot. Școala Clementei era o admirabilă fortificație, pusă sub comanda supremă a generalului C. F. Robescu, care la rîndul lui era fortificat cu celebra-i cataramă a... posteriori pentru ori-ce eventualitate.

Am stat de dimineață pînă seara cu cartea de alegător în mîna, în care timp am fost salutat de mai multe ori în grațiosul limbaj de care vorbiiu mai sus, dar n'am isbutit să pătrund în fortul Clementa.

Spre seară m'am întors din îndrăsnetul meu voiaj de explorare. Mi se făcuse foame. De dimineață și pînă seara mîncasem eu ce-i drept vre-o două duzini de ghionturi, dar cu astea nu prea mă săturasem.

Și iac'ășa. Să poștească și ai cari se duc prin deșerturile Africei să facă ce-am făcut eu și pe urmă să s'arate grozavi!

Tarascon.

Pe timpul verei „Zeflemeaua“ face abonamente și pe 3 luni.
Costul: 2 lei.

O PROBLEMĂ ECONOMICĂ ȘI HIGIENICĂ

— Extras dintr'un raport administrativ —

Dacă s'a criticat la noi ceva, cu mai multă ori mai puțină — și de sigur că mai multă dreptate, a fost insuficiența tipică a funcționarilor administrativi, din toate ramurile și de mai toate gradele.

În adevăr slujbașii mărunți, pomojnicii sub-comisari, agenții sanitari și cei de urmărire, de pe la percepții au devenit proverbiali prin destoinicia, priceperea dar mai ales prin stilul rapoartelor or proceselor lor verbale.

În această privință o scurtă dar foarte veridică anedoctă.

Era pe vremea — prin orașele de provincie și azi e așa — cînd felinarele nu se aprindeau în serile cu lună, iar în zilele de post măcelarii nu tăiau carne.

Agenții municipali erau îndatorați să facă raport atunci cînd erau asemenea zile și pentru ușurință se imprimaseră formu-

lare, rămînînd ca să se completeze locurile goale.

Intr'una din zile, primarul răsfoind asemenea rapoarte, citi nu fără o adîncă mirare: «Felinarele nu s'au aprins fiind post, măcelarii n'au tăiat carne fiind lună».

Onorabilul comisar completează locurile goale la întimplare.

Lucrurile cam nu prea s'au schimbat nici acum și în procesele-verbale ale administrațiilor de azi ai găsi vindecarea de cea mai adîncă posomorală.

* * *

Iată de ce, credem noi, merită toată sollicitudinea noastră, funcționarii cari se încercă să rupă tradiția.

În această categorie este și d. N. Negrescu, agent sanitar vaccinator.

D-sa, departe d'a incasa numai leafă și de a face slujbă de porunceală, a vrut să dovedească ce mult îl preocupă rolul său social.

Și ast-fel a adresat direcției sanitare un raport din care extragem următoarele, produse întocmai, cu stilul și ortografia autorului:

Este știut că omul de la concepțiunea sa embrionoașă și pînă la declinul său natural, al căruia răstimp de viață se poate asemăna cu o mașină, ce mereu are nevoie de reparație, trebuie să știe a evita, toate acele cazuri care din punct de vedere economic l'ar aduce la înfiorire, sunt următoarele.

Înainte de a trece mai departe asupra acelor cazuri pe care omul trebuie să le evite de la concepția sa embrionoașă, trebuie să remarcăm că d. Negrescu tratează chestia din punct de vedere economic, adică al științei care preocupă toată lumea.

Dar să vedem cazurile:

I. *Materiile fecale.* Cîte cheltuele enorme nu face Belgianul pentru a aduce guano din țării streine.

II. Cîte interese nu pune pentru stringiriia într'un loc destinat a materiilor fecale; cu cîtă dragoste și rivnă nu și formează o regulată platformă, unde asază bălgarul vitilor sale, — ca de aci să le ducă pe sârcaul său ogor, — care în întindere de sute de ori e mai mic ca a țăranelui romin, iar beneficiul cele scoate sunt cu mult mai frumoase ca ale noastre ce trăim în Belgia Orientală.

Mai încolo — cu regret, din lipsă de spațiu nu putem înmulți citațiile, — d. Negrescu conchide că e o axiomă necesitatea vater-closetelor, foarte importante din punct de vedere igienic. Căci, zice d-sa, fărăaceste... așezăminte igienice păsările și animalele se pot infecta și de aci și oamenii pot suferi acelaș grav inconvenient.

Și d. Negrescu adaugă:

Iată o plagă foarte mare. Iată și liacul latrina. Ori-cîte interese ași dau învățătorii preoți și Agenții în cercurile culturale pentru-că sătenii se așezi platformă conform științelor agricoli; și care ecspuse în aer liber ecsaliază diferite miazme vătămătoare organismului omenescu, iar depuse în pămînt sunt izvor de bogăție.

... Iată — zicem și noi — un leac pe care nu'l bănuiam și pe care tratîndu'l cu batista la nas, lăsăm toată răspunderea faptului în sarcina d-lui Negrescu.

Quidam.

MĂCAR ODATĂ !

Doamne, cînd m'am spovedit
N'am spus tot cum se cuvîne.
Nu știu popa s'a grăbit,
Său mi-a fost cumva — rușine !

Ție vreaș să-ți spun încet,
Vreaș să-ți spun... și n'am cuvinte !
Doi ochi negri de poet,
Ah,... am îndrăgit părinte !

Doi ochi negri ! Ochi de drac !
Dar mi-aduc din rai solie !...
E poet și e sărac,
Dar eă zău, i-ași fi soție !

Și ce gospodină ași fi !
I-ași găti frumos bucate.
Pururea l'ar mulțumi
Nici prea dulci, nici prea sărate !...

Doamne, poate c-al meu dor,
Veșnic n-o să se 'nplinească
Ah, să fii îndurător
Din 'nălțimea Ta cerească !

C-am postit întregul post
Ca să-ți fac pe voe, Tată !
Fă-mi și mie acuma rost
Ca să-l pup... măcar odată !

Mimi Pinson.

MAMIȚICA

— (Scene și tipuri din viesparul kinez) —

Mamițica e în floarea vrîstei, adică n'a
împlinit încă 48 de ani. E văduvă și de
vr'o două-zeci de ani zadarnic cătă să alle
consolare. Și e femeie cultă mamițica ! Pu-
ruri preocupată de chestiile biologice, sen-
timentalo-filozofice, n'are timp să asculte
haosul viesparului care-i poartă grija.

Înimă simțitoare și delicată măi ales, ea
primește zimbînd parfumatele complimente
ale tinerilor chinezi consolatori de văduve.
Ingenieri și mandarinii, militari și trubaduri,
farmaciști nobili și viguroși artizanii ; toți
'și-au depus omagiile la picioarele necon-
solatei matroane. Dar chineza matronă nu
și uită soțul ! Căci el bun a fost și nobil ! A murit
tînăr, și numai după patru ani de căsnicie,
tocmai cînd plăpînda-i soțioară începuse a se
sătura de pilaful gospodăriei. A murit și i-a
lăsat moșii și case mari și bani pe cari în
tristata femeie avusese grijă să i economi-
sească fără știrea domniei-sale.

Ah ! cînd l-a văzut pe catafalc, gata, gata
a fost să leșine, dar apoi amintindu-și că e
măi albă pe față de cît pe piept, și-a adunat
puterile și a stat liniștită pin' s'au sfîrșit ru-
găciunile.

A purtat doi ani pălărie neagră pe fre-
zura blondă și cu multă demnitate și-a pur-
tat coada rochiei indoliată prin concerte și
serbări de bine-faceri, mă rog ! Ah, viespa-
rul bizii de pe atunci, dar ea ca o mamă
din antichitatea păgînă s'a jertfit pentru Gri-
gri singurul ei odor.

Mon Dieu își zicea dumneaei în toate zilele,
voi face pe băiat ofițer, nu, își zicea adoua-zi,

il voi face artist. Ba nu, diplomat, și tot așa
Grigri cresc mare, subțiratic și spin și nu-și
alesese nici o carieră.

A, ertați ! era de toate cite puțin ; duelist
cu prietenii, artist cu cămătarii și diplomat
cu mamițica...

D-neaei acum retrasă în « rez de chaussé »
al marelui sale locuinții, studia cu rivnă astro-
nomia și pictura. (Eă sunt discretă și nu
spun ce fel). Da, e femeie cultă, nobilă și ne-
păsătoare mamițica ! Un tînăr literat truba-
dur nobil-simbolisto-decadent, venit din apus
cu mîntea plină de himere și doruri, o se-
cundează în subtilele cercetări-studii. E un
musculos și brunet chinez cu ochii de jara-
tic care adese-orî o sugestionează pe nobila
matroană făcînd-o să-și arunce banii pe fe-
restre...

Dar foarte aprigi cercetătorii ei sunt ! Ades
cînd nu se pot înțelege în contradictoriile
discuții asupra anticelor inscripții asiriene,
discutînd își fac heroglife pe fețe !...

Și viesparul clocotește !

Dar de două luni tînărul *delphin*, pardon
chinez, nu măi vine pe la mamițica. Și ea
rău se ofilește ! Pioasă, se închină seara,
jertfe duce în mare pagode de porcelan,
dar zadarnic ! Tot stîngeră-i în marele alcov
pembé ! Dumnezeul chinezilor e neîn-
durat, se vede !

Lubiți cetitori și cetitoare, de ce nu v'ași
spune adevărul ?

D-zeu, ocupat cum e el cu atîtea emi-
sfere, i-ar da pace, dar Gri-grii cel maestru
în toate, el veghiază !

Iată ast-fel într'o seară ; era frumos, se-
nin, parfum și un nu știu ce înbietor la
dragoste plutea pe strada pe care o uda
o mașină a primăriei. În fața caselor ma-
mițică-i se plimba un tînăr cu șapeă, cu
ghete galbene, etc. etc. Din nefericire ea
plecase la frizer, căci... (dar sunt discretă
nu spun de ce s'a dus !) Grigrii vede, re-
cunoaște pe tînăr, și a la clipa, își face
un plan adevărat de boxer.

Se apropie de sergentul ce stătea smirna
îngînd o serenadă.

— Ascultă sergent, să știți că îi dau un
pol de-i păzi bine astă noapte casa mea.
nimeni să nu intre în curte, nici să bată
la geamuri. Fă scandal, flueră, țipă chiar
de ai vedea o pisică la ferestre. Înțeles ?

— Cum nu dom'le ? ! Fii pe pace !

Tînărul aristocrat-maestru își sorbi liniștit
chocolata în « salamangé » își fumă cu de-
liciū havana, apoi trecu în apartamentele
sale, unde o jună servantă chineză veni
să-i scoată ascuțiii pantofi

Era ora două după miezul nopții, li-
niște și întineric în frumoasa curte a no-
bilei matroane. În marele alcov ea singură
veghea pe cînd Biby micuțul suspină vișind
sub vișinia plapomă de atlas. Un cățel și tot
ostează, își zise filosofic mamițica, și un lung
șir de gânduri porniră sub păru-i nefrezat.

Niște pași se auziră pe lingă zid. Un flue-
rat lung și ascuțit spintecă vâlul nopții !

— Hoții, hoții ! Aă intrat aici, aici, se
auzi un glas gros strigînd.

Mamițica eși la ușă în parfumatu-i ne-
glijeu.

— Cocoană, un hoț a vrut să spargă zidul

Tii, ce daraveră ! strigă sergentul uluit, în
urma lui vr'o doi băeți de mahala vociferau
între ei făcînd pe speriați.

Mamițica tremură ca frunza de brustur !
Servitoarele iviră capetele pe ușă, ciufulte,
sommoroase.

— A, zise una dintre ele, nu te speria
coniță, e Clio amicul lui dom Mixo, l-am vă-
zut aseară p'aici și.

Mamițica se 'ndreptează majestoasă în
brocatul robdeșam.

— Să nu faceți gălăgie, aveți să treziți
pe Grigrii, abia s'a culcat băiatul !... Apoi
cătore sergent :

— Și d-ta te poftesc să nu măi turburi
de altă dată liniștea caselor bune !...

Dar sergentul chinez pur sang își îm-
plini cu stîncenie parola dată junelui stăpin
al marelui case...

Cu pași răsunători se duse la sora no-
bilei chineze, bătut în geamuri, trezi pe toți
cu alaiū, povestind groaznica primejdie din
care scăpase respectabila coană-soră.

Și sora mamițică-i. își luă papucei în pi-
cioare, pelerina de samur în spate și ur-
mată de două slugi-roabe porni spre iubita
matronă care zadarnic își aștepta mesage-
rul ! El fugea vai, prin străzile pustii, cu
chinezeaca-i coadă în vînt, de spaimă și
rușine.

— Ah, ma bien aimée ! isbucni cucoana
de sub păroasa pelerină. Ah ! chéri, ce
spaimă am tras. Voilă je pleure ! și începu
a plînge cu lacrimi cît bobul de linte !

Mamițica tăcu, se făcu albă de ar fi zis
o viespe că și-a turnat o cutie de « poudre
odalisque ». Tăcu, dar spre ziuă, duioasa ei
soră plecă amărită cu pelerina pe dos, cu
frezura în desordine, declarînd stelelor som-
noroase « că nu măi are soră » !

Ce se întîmplase ? Tainic mister, căci ni-
menii nu poate pătrunde negrele taine din
Kina necunoscută pe care eă v'o descriu.

Mimi Pinson.

« Zeflemeaua » caută, pe timpul verei,
buni depositari în localitățile : Sinaia,
Călimănești, Govora, Slănic - Moldova,
Pucioasa, Monteoru-Sărata și Bușteni.

PASTEL

Pe larga stradă prăfuită,
Alene trece-un bragagiū,
Tot drumu'n colo e pustiu
Și mahalaua'i liniștită...

S'a înserat ; acum arare,
Măi trec oltenii cu iaurt
Băeții bat din clește scurt
Și frig cîrnați pe la grătare.

În toată mahalaua asta,
Doar nea Matache'i supărat ;
Căci nu știți ce i s'a n'ntimplat ?
As-noapte... i-a fugit nevasta !

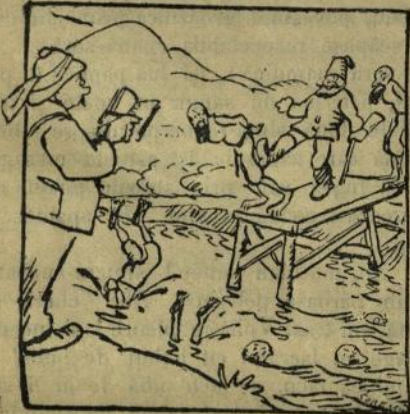
Victor.

Corespondentul particular din Macedonia al «Zeflemelei» ne scrie :

E greu să vă comunic țifra exactă a locuitorilor acestei țări ciudate. Căci, pe lângă populația «fixă»...

... mai e și populația «flotantă».

O NENOROCIRE NAȚIONALĂ SAU ALTOIUL D-LUI GBLESCU

D. Aurel Stan Gblesecu — se poate vr'un număr din *Zeflemeaua* fără d-sa? — valorosul amic, colaborator — unii pretind că și victima — al acestei reviste, nu este o persoană, cum v'ați închipuit-o poate d-voastră, pierzându-și timpul numai cu literatura, combinând la articole or poezii de acelea care provoacă în cazul lui Dalloccrin «senzații catastrofale».

Nu d. Aurel Stan Blegescu este și un bărbat politic, preocupat de soluțiunile celor mai însemnate probleme economice, financiare, sociale.

Din nefericire însuși amicii d-sale politici îi ignorează meritele pe care *Steaua Olteniei* și după dinsa *Zeflemeaua* le scoate așa de bine în evidență, și ast-fel l'au maltratat cu un afront care l'a făcut pe amicul nostru să deschiză o luptă energică în contra învidioșilor nevolnici, care răpesc fericirea și gloria acestei țări, înlăturând candidatura d-lui Stan Aurel Blegescu de la colegiul I județean.

Căci, d-lor, deși modest, asta era marea ambițiune a d-lui Blegescu. Un scaun în consiliul județean!

Ce frumoasă, dar și ce meritată răsplată pentru o muncă ce 'n alte țări ar fi asi-

gurat aceluși ce a depus-o măcar o pensiu într'o instituție... umanitară! Consilier județean! Amicul Stan se vedea ca 'ntr'un miraj, făcând pe prevedința acestei țări, dându-i strălucire financiară și economică, ridicând-o în rîndul celor 7 puteri, impunându-i glasul în concertul european, multiplicându-i cel puțin cu un secol civilizația și dezvoltarea! Mărețele reforme, cu soluțiile lor complete, erau deja așternute în coloanele *Steii Olteniei*, iar Dalloccrin «profetul miraculos» par'că devenea mai zănată — de posibil mai e — cugetînd la triumful directorului său politic.

Cînd colo...

Dar să dăm cuvîntul confratelui (?) nostru:

Ei bine, față de aceste reforme, pentru binele și interesul țării, am întîmpinat o încăpăținare surdă și năroadă din partea unei *rable tombatere* ca Nicu Economu și, a *nulităților crase* ca, Boldescu, Guran, Mișu Chintescu, Varlam, etc. care toată viața lor n'au fost și nu vor fi în stare să conceapă, veri-o reformă în interesul acestei țări; care sub pretențiunea că ei reprezintă comitetul partidului conservator au înlăturat candidatura d-lui Aurel Gblesecu și au format o listă de nulități crase.

Și revolta aceasta este cu atît mai justificată cu cît cel care o resimte, declară mai departe, vorbind de mărețul său program :

Noi am cerut o politică externă națională, noi am cerut o politică internă exemplară de progres, avînd o justiție la 'nălțimea situațiunei; o administrație demnă, respectul averii cetățenilor față de fisc în a plăti statului la venitul real al cetățeanului — nu prin spoliatiune cum se voia înainte; în sfîrșit respectul dreptului fie-cărui cetățean cum și respectul legilor pe toată linia, pentru ca cetățeanul să fie mîndru că în țara lui 'și găsește dreptatea ne-supărat de nimenea.

Mai mult, acum în urmă după cum bine știți, am ridicat glasul nostru pentru apărarea intereselor agriculturii Romîniei, am tratat importanta cestiune: «Agricultura și chestia Financiară» această cestiune care formează baza așezămîntului economic financiar a Romîniei.

Ei bine, față de toate aceste mari idealuri, am găsit niște *rable tombatere, sectari, nulități*.

Și să nu fie furios d. Blegescu? Ar fi să n'aibă singe în vinele sale patriotice!

Căci în definitiv ce a pretins d-sa, pentru norocul și fericirea eternă a acestui popor?

Cu o modestie ce nu se poate întîlni de cît la talentele reale și conștiente de ele, d. Aurel Stan Blegescu, spune în *Steaua Olteniei*:

— «*Steaua Olteniei*» și noi, trebuie să fim pilotul politic în jurul căruia trebuie să se învîrtească toate constelațiunile politice din această țară.

Și mai departe, și mai modest:

Direcțiunea politică a acestei țări trebuie să fie în mîini vinjoase ca a unui Aurel Gblesecu și alți de acest soi, din partidul conservator, care va trebui să-i altoim cu altoiul d-lui Aurel Gblesecu:

E absolut straniu cum un om ca d. Gblesecu să aibă niște pretențiuni atît de, am putea zice, meschine, de neînsemnate.

Direcțiunea politică a țării! O bagatelă! D. Gblesecu-Pilat, președinte al consiliului, și d. Dalloccrin catastrofalul, șeful său de cabinet, iar *Steaua Olteniei* ziarul oficios și *Monitorul Oficial* al noului regim!

Ce superbă perspectivă și cum trebuie să renunțăm din cauza unor rable tombatere? O nenorocire națională din cauza unor «rare nulități?»

Pînă cînd oare acești bătrîni reacționari vor împiedica progresul și libera dezvoltare a acestei țări? Rușine! De trei-spre-zece ori rușine! Intru cit ne privește făgăduim d-lui Blegescu tot sprijinul nostru pentru cucerirea acestui ideal.

Facem însă rezerve exprese în privința altoiului d-lui Blegescu, cu care, se vede, a avut grije să altoiască și pe d. Dalloccrin.

Din contră credem că toate constelațiile politice, odată molipsite de acest teribil altoi, nu numai se vor învîrți în jurul pilotului, dar se vor zăpăci cu desăvîrșire, avînd aerul d'a poseda aceeași sticleți care cîntă în capul unor catastrofali reformatori.

Deci, în interesul cauzei, să-și consume singur altoiul d. Blegeanu și Dalloccrin, căci, ar putea risca să fie apoi chiar dinșii altoiți.

Ac.

BATISTA

(Versuri cari vor îngrozi pe... analfabeta mea spălătoreasă)

De la acel ce azi pe lume,
De-atîta timp numai există,
Atîta mi-a rămas și mie
Ca amintire: o batistă.
Deși m'am tot servit cu dinsa,
Totuși n'am dat'o să mi-o spele;
Căci vai, în fie-care noapte,
O spăl cu lacrimile mele!
Acum, gîndiți și dumneavoastră
Ce strașnică economie!
Dacă-mi lăsa ca amintire,
A lui întregă lîngerie!...

Aprilie.

Victor.

O RECTIFICARE

De trăsnete să piară de foc și de pucioasă
Orî care s'ar retrage din gloriosul loc!

Așa zice autorul lui «Deșteaptă-te Romîne».

Dacă Andrei Mureșeanu ar trăi astă-zî, el ar modifica de sigur ast-fel versurile lui:

De trăsnete să piară de foc și de pucioasă
Orî-care... nu citește «*Jurnalul*» etc.

EPIGRAMĂ

D. Vojen a ținut o conferință
despre poeta Rîria în comparație cu Vlahuță... etc.
Paloda

Erî a fost un scandal între
partizanii Rîriei.

Ziarele

Voi de reclamă sunați trompeta.
Stirniți scandaluri și.. clevetire!
Oh, n'aveți grijă, ast-fel poeta
Va trece sigur la nemurire...!

Mimi Pinson

Prot. Squarcia

Exerciții pregătitoare pentru defilarea de la 10 Mai.

Don sergent major. — Beigălu balabusti lui tat' tu ! Bine măi Isdrul, cind am cumandat io « un pas innainte ș' un pas innapoi » dă ce ai stat pă loc, mă ?

Isdrul. — Finchi iu vrut să faci ichinimie. Dacă faci un pas pi dinainti și un pas pi dinapoi, n'ajungî tot acolo ?

CUM SE POT MĂRITA FETELE FĂRĂ ZESTRE

Cu o bună prietenă a mea, d-ra Eugenia Z., discutăm mai deună-zi despre desiluziile și zilele amare pe cari le încearcă o fată săracă după ce s'a măritat.

— Bărba'su nu perde nici o ocazie de a i aminti că a luat-o fără zestre și de-ai spune pe un ton jignitor că e prea pretențioasă, că el a luat-o într'un moment de nebunie...

— Tot e bine că s'a măritat, zisei eă, dar ce se fac acelea cari n'au nici zestre, nici bărbat, — sau, dacă nu bărbat, măcar un pretendent?

— Trist! — A, evrica! o idee plus-quam-genială!

(Prietenii mele îi vin ideile geniale cu o iuțea uimitoare, — pisemne c'ășa-s Eu-geniile).

Iat'o : cu o cheltuială foarte mică ori-ce fată își poate instala la poarta casei un mic aparat, compus dintr'un baston de metal, în forma unui I, străbătut la jumătate de un ax în jurul căruia să se poată mișca la cea mai ușoară adiere de vînt, cu alte cuvinte, să fie foarte mobil.

Trecătorii p'acolo se vor întreba :

— Ce-i aia, mă?

— Un I mobil.

Acesta va fi un I-mobil urban. Dacă fata are rude prin oraș ori prin străinătate, cu atît mai bine : va instala și acolo un aparat.

În ce privește imobilele rurale, e tot așa de ușor : d-ra se va interesa pe unde e pămîntul mai fertil, își va cumpăra un metru pătrat, va bate un par pe care va fixa un asemenea aparat.

Acesta va fi un I-mobil rural.

Ast-fel, pețitoarea cînd se va duce la un tînăr, va începe :

— Fată bună, frumoasă, deșteptă, are un I-mobil urban în str. Parachioară, un I-mobil în str. Fărăzestre, altul în str. Pungăgoală ; — mai are un I-mobil rural la Sărăcești, altul la...

— Ajunge, Madam, nu mă speria! Hai repede! va zice tînărul care tremură în fața atîtuia noroc.

— Iată deci, cum o fată, cu avere de lei o bani oo, se mărită cu o zestre fabuloasă! Să poftască «dumnealui» să mai facă gură că n'a luat zestre! încheie geniala descoperi-

toare, care oferă cititoarelor «Zeflemei» această invenție nepretuită, cerîndu-le în schimb numai 10% din fericirea lor casnică.

Const. I. Dinescu.

UN MOTIV SERIOS

La Capșa.

Discuțiunile urmează în jurul probabilei crize ministeriale.

— Știți că dintre toți liberalii senatorul X este cel maidezolat de o eventuală cădere a guvernului, și deci și a partidului.

— Pentru ce? E un om cu avere.

— Așa e dar vezi că acum se însoară.

— Ei și? Ce legătură vezi...

— Bravo! Apoi dacă se însoară înseamnă că mai mult ca tot-deauna are nevoie de *putere!*

CRONICI DE SEZON

SCHIȚE DE 10 MAIÜ

Tramvaele trec pline, ca un local de consumație în ziua inaugurării, — cînd se consumă pe veresie.

Conducătorul are aerul unui avocat fără procese la palatul de justiție, cu deosebirea că «aucațul» face pe aferatul, pe cînd bietul conducător, este.

Poliția a oprit circulația tramvaelor pe stradele unde va avea loc paradă militară; din această pricină conducătorul cînd liberează biletele spune pasagerilor:

— Nu merge de cît pînă la Central.

— Nu pot să dau bilet de cît pînă la otel de France.

Aceste explicații provoacă însă o sumedenie de întrebări, de discuții, de timp pierdut.

— Da pentru ce numai pînă la Central?

— Ce-are aface mie trebuie să-mi dai bilet.

Plătesc! Eă am treabă la gară. Ce'mi pasă mie de paradă!

— Mi rog da iu cu ci merg pună la str. Griviță?... Și pînă cînd să stea nenorocitul conducător să arate că e ordonanța poliției, pentru cutare și cutare, jumătate din pasageri rămîn netaxați. D. controlor care a stat ascuns într'o circiumă de la o răspîntie dă imediat năvală în vagon :

— Biletele vă rog!

D. controlor constată că mulți pasageri sunt netaxați și aplică conductorului o amendă sdravănă.

Tramvaiul s'a oprit, dar conducătorul continuă să injure parada, ziua de 10 Maiü și ordonanța poliției.

* * *

Mahalalele se pot compara cu un misantrop la beție : precum acesta din urmă, taciturn de profesie par'că, capătă o vervă îndrăcită și hondrănește

verzi și uscate de numai prididești și tu să spui un cuvînt, — așa stradele de regulă tăcute, a căror liniște, dimineața e turburată doar de conversațiile pripite dintre oltenii precupeți și «c'oanele» care n'papuci și picioarele goale, strigă zece inși pînă să cumpere de la unul «de 10 ridichi, de 5 zarzavat» sau o litră de brînză, sau «o jumate de chil» de vr-o legumă oare-care, — acum sunt într'o animație neobișnuită.

Trotoarele sunt garnisite de perechile și «famelile» care merg cu grabă, dîndu-ți impresia omului care aleargă să nu scape trenul, pentru a apuca un loc la paradă, «la paradie» cum zice cronicarii glumeți ai vieții de la mahala, și cum, e drept, zice și poporul.

Pe figurile cucoanelor — toate cîte poartă pălărie sunt cucoane la mahala, — praful ordinar, căruia-i zic tot pudră, dat în pripă a format niște adevărate configurațiuni geografice.

Ca repezit de vînt, pratul alb sau roșu, s'a grămădit în straturi mai groase, ca pe niște văi, pe cele două laturi ale nasului, pe cînd în jurul nărilor, grație unui strănutat inoportun care a necesitat intervenția bastei or degetelor, pielea are aspectul natural, care, de altfel, protestează contra teoriei că tot ce e natural e frumos.

Toaletele sunt seducătoare.

Culoarea roz, «pembe» mai bine zis, ori aceea ca a cerului... de la panorame, predomină.

Stofa în majoritatea casurilor, e cu diferite garnituri, care, firește o fac și mai puțin grațioasă. Pălăriile complectează acest tot armonic care, împreună cu parfumul favorit — se vinde 10 bani sticluța la niște ovrei îmbrăcați turcește, — formează o adevărată atracție pentru cine preferă această defilare celei oficiale.

Haina neagră este purtată — de unii și fără cravată, — desfăcută, redingota așa se cade, ca să se vadă pieptul de la cămașe pe care se disting două butoni, mari ca două alune, în cele mai multe cazuri de sticlă colorată prinsă într'un toc de metal galben.

Cucoanele fac fasoane ; domniî merg cu gravitate discutînd politică și mirosînd a pelin, — dulceața obligatorie pentru luna Mai ; — copii sunt înainte, gâtiți în hainele de la Paște... E un ansamblu pitoresc...

...Mi-aduc aminte de o conferință, la Ateneu, — printre numeroasele mele păcate e și acela d'a fi frecventat Ateneul. Conferențiarul, nu era botezat, spunea cu emfază că «rominul este un popor de gust».

Exact. Minus însă cei de pe la margine cari se duc la paradă în mare ținută.

* * *

Inghesuiala e nesuferită. Publicul e de părere că fringhiile întinse de-a lungul trotoarelor ar putea servi mai bine la spinzurarea poliției, care nu lasă lu-

mea să petreacă nici la sărbătorile naționale.

Și mulțimea crește, crește mereu.

Poporul suveran e mare amator de ocaziile în care poate să vadă pe Suveranul cel-alt.

Șapoi primăria e foarte darnică în bilete de trotoar, — că doar de ce sunt făcute trotoarele de cît să le ocupe publicul.

Favoriții regimului, în cazul de față cei care au învîrtit roata la finanțe or rețeviei la Tabaci, trec mîndri, tanțoși, salutați de gardiști și de ipistați, cu *Co-roana Romîniei* la butonieră și cu biletul de tribună în buzunarul hainei.

O birje trece în goana cailor și se oprește lângă tribuna diplomatică.

— Trebuie să fie vr'un ministru străin.

— Cine ăla? E! Ghiță] Grigorescu, cismar de dame și cavaleri.

Spre tribuna oficială se îndreaptă un tip cu mustață obrasnică, în redingotă și cu niște mănuși care par că au servit la zece nunți, cinci-spre-zece botezuri și două-zece de recepțiuni la d. Dimitrie Sturdza.

— Salutare nene Păune!

— Salutare neică, salutare!

...E d. Păun bărbieru, delegat al mahalalei!

Cei de pe trotuare privesc cu jind la acești norocoși și însemnați bărbați ai țării care vor putea să vadă pe Rege și armată fără să aibă'n nas mirosul de grăsime de la tesacul d-lui sergent, bățăturile strivite, nasturii de la haină rupti și cite-va ghionturi pe de-asupra.

De alt-fel și pe trotuare sunt grade.

Cei din rîndurile următoare nu văd de obicei de cît pălăriile celor cari au venit mai de vreme.

... Un copil tipă, un nea Niță înjură; o c'oană Tarsită ocărăște, blesată de afrontul vr'unui «musiu»; o bătrînă și-a pierdut testemelu... Dar muzicele cîntă, cortegiul regal trece, defilarea începe, toată mulțimea aia se ridică în virful picioarelor cu o singură dorință: să vadă.

... Și cînd, acasă, leșinați de foame, toți blestemă parada care i-a făcut să pată atîtea neajunsuri, fie-căte, în sine, e sigur că are să vie și la anul, chiar dacă are să plouă.

Un guvern «vitreg» — mai toate guvernele sunt ast-fel — are tot-deauna o resursă de popularitate: să organizeze parade și serbări.

...E sigur că n'are să l mai injure nimeni.

Graur.

SERVITORII NOȘTRI...

— Cuconița știe că i-am fost tot d'auna foarte credincioasă.

— Negreșit. Și de-aceea nu pentru că am vr'o nemulțumire contra ta te concediez. Nu mai avem însă nevoie d'o femeie în casă.

— Cuconița vrea să-mi dea un certificat? Ne cere la biuro.

— Cum nu... Na.

— Mulțumesc. Sărut mina... Aoleo, c'o-niță, am uitat să'ți spun ceva.

— ??

— Cheia de la odaia în care am stat eș se potrivește cu cea de la cămară.. Tablou!

O DISCUȚIE

— Care va să zică vin ai noștri?

— Moft dom'le... Nu poate cădea un partid pînă nu-l răstoarnă nimeni, asta s'o știți de la mine. În privința asta noi stăm prost de tot, în alte părți un partid cade singur, la noi din contra trebuie răsturnat și ăsta nu-i de cît un semn de degenerare.

— La noi, mai e și alta nu se răspectă principiile... chiar umanitare.

— Principii umanitare?! Nu, un partid cu asemenea principii știi dumneta ce fel de partid ar fi?

— Nu.

— Ar fi dom'le un partid socialist, ceea ce ar însemna cel mai mare pericol pentru țara noastră.

— De ce?

— Nu-ți inchipuți dezastrul? Atunci nu știi ce vor socialiștii. Socialiștii dom'le nu-s de cît niște nebuni. Tocmai discutăm eri, cu'n profesor de Economie Politică—Ce-i socialismul? Și profesorul om deștept, cetit, imi spunea: socialiștii vor împărțirea averilor, egalitate și fraternitate.

Iată cum ar veni asta: eș, bunăoară iaș pensie de la stat—și pentru pensia asta cît am muncit numai eș știu — am căsuțele mele, vișoara mea... buun. După socialiștii, ar trebui să-mi împart pensia cu Bran, vișoara cu Stan într'o egalitate.

— Adică cum, eș să muncesc toată viața iar Bran și Stan care nu și-a urnit nici degetul cel mic măcar, să primească toate de-a gata. D'apoi asta numai umanitate nu-i.

— Se n'țelege. He!... am fost și eș în vremea mea socialist — eram tînr și credeam că tot ce sboară se mîneacă.

— Dar fraternitate?...

— «Fraternitate»? cum zic franțuzii; pîi ce să fie... cică toți oamenii să trăiască într'o frățească înțelegere, să fii frate cu toată lumea. Bunăoară eș romîn get-beget să fii frate cu Nuhâm, cu Ștrul...

— Mă rog, chiar astea vor socialiștii?

— Astea dom'le, dacă-ți spu doar că n tinerețe, am fost și eș socialist, n'am să știu?

— Atunci is nebuni.

— Țieniți, țieniți săracii și vai și amar de țara care are ast-fel de podoabe.

— Vezi dumneta cînd nu știe omul și merge numai pe presupusuri; cînd auziam de socialiștii, ziceam: «ăștia trebuie să fie oameni cumînți.»

— Aș, inchipuire dom'le. Acu vre-o cîți-va ani erau și n țara noastră socialiști, făceau o gură și un tîmbălău.

— Și ce s'a făcut cu ei?

— Conu Mitiță le știe de știre.

Sica.

„ZEFLEMEUAU“ IN PROVINCIE

Focșani

PROSTIE TRICOLORĂ

Macaronică-originală

Iubitel.

Ești albă, mai albă ca albul zăpezii,
Mai albă ca albul hirtiei de lux;
Ești albă, mai albă ca ceara cea albă,
Mai albă ca floarea plîpîndă de «foux»!

Iar părul 'ți-e negru, mai negru ca iadul,
Mai negru ca negrul cărbunelui stins,
Mai negru ca negrul cafelei din ceașcă...
'Ți-e părul mai negru ca chinul aprins!

Și buza 'ți-e roșie, mai roșie ca focul,
Mai roșie ca roșul din singele viu,
Mai roșie ca roșul amorului strașnic...
'Ți-e buza mai roșie ca strofa ce'ți scrii!

G. Dem.-Polană.

GURA PĂCĂTOSULUI

D. Mirmidonescu e un bărbat excelent, însă foarte egoist.

Odată ce a pățit și el ceva ar vrea ca toată lumea să pată la fel.

Intr'una din zile d. Mirmidonescu avu proasta inspirație de a se însura. Nevastă-sa era o gaiță. Nu-i mai tăcea gura toată ziua.

— Bietul om era disperat, ceia ce nu'l împedica d'a lăuda pretutindenii viața de familie, pentru a face și pe alții să mînece aceeași papară.

Intr'o zi pune mina pe un amic al său și începe o adevărată predică.

Ia să te însori, să vezi ce bine e!!

Privește-mă pe mine! Dimineața nevestica mea imi prepară cafeaua. După ce îi dau o guriță, plec în oraș la bolnavi. Viu la masă, nevestica veselă mă așteaptă. Masa e pusă. Bucatele sunt admirabile. Nevestica mea mă servește. Apoi am orele de consultații și cu nerăbdare aștept să se însereze. Oh, ce plăcut e seara. Atunci stau de vorbă cu nevestica mea.

Imi vorbește atunci de nimicuri plăcute, de servitoarea, de bucătăreasa, de bucate, de zarzavat, de prietenile ei, de pălăriile lor, de jurfixt, de rochile lor, de complimentele ce îi s'au spus, și imi vorbește, vorbește și iar vorbește și tot vorbește... *că mi vine să iaș lumea în cap și să fug încotro m'or duce ochii!*

... Pe bietul Mirmidonescu îl luase gura pe dinainte.

Administrația ziarului «Zeflemeaua» roagă pe d-nii abonați, cari sunt în întirziere cu plata abonamentului, să achite de urgență suma ce datorează.

Desfacerea Produselor DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCEPULUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 121

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE
DIN VIILE

B. ȘTIRBEY
DE LA DRĂGĂȘANI

FAINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA
din grânele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brinzetur din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

FARMACIA
A. ALTA

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

OVULE ȘI SUPOSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATA

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vânzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Sococ, Alcalay și la autor.

CONTRA

Constipației,

Hemoroizilor,

Indigestiei,

Greței,

Durerilor de cap,

Amețelilor

CEREȚI

ELIXIR

DE

CASCARA SCEOPUL

Aprobat de consiliul sanitar superior

FLACONUL LEI 2.50

DE VÂNZARE LA TÔTE FARMACHIE

ȘI DROGUERILE

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

MUTAT Str. Pasului No. 6

La administrația ziarului

„ZEFLEMEAUA”

se găsește de vânzare cu prețul de

4 LEI

colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

BUCUREȘCI, PIAȚA TEATRULUI

D'asupra Berăriei Cooperative

DUPA TEATRU, DUPA OPERA, DUPA CONCERTE, TOATA LUMEA ȘI DA

„RENDEZ-VOUS”

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIATA TEATRULUI

Și cu drept cuvânt, căci: excelentele mâncări reci, Berea Oppler (Peleş) de calitate superioară, Vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea preturilor și serviciului acestei berării, împacă gusturile clientelei celei mai exigente.